

Balio Sruogos atvirlaiškis Vandai Daugirdaitei-Sruogienei, 1929-07-16, iš Innsbruko - į Viešnius

Innsbrukas - vėl beveik

Innsbrukas [1] - vėl beveik toje pat vietoj sustojom, kur pernai: kažkaip traukia į tas vietas, kur tu buvai [2]: man rodos, kad tu arčiau, kad šit imsi ir sugrįši, ir būsi drauge. Šiandie tave Innsbruke taip jaučiu, tarytum tai būtų pernai: tu esi drauge. Pereitą naktį važiuojant iš Venecijos beveik visai nemiegojau. Pasų, muitų kontrolės, bilietai - 5-6 stacijos. Innsbrukan atvažiavom pusę penktos rytą. Stoty pamiegojau kokią valandą ant suolo, o toliau visą laiką kaip pasiutęs bėgioju - pirkimo karštis: kalnams batai, rukzakas [3], viešbutis [4] ir t. t., ir t. t. [1v] // [1r] //

KOMENTARAI

- [1] Antanas Venclova vėliau prisiminė, kaip 1929 m. liepos mėn. studentų ekskursijos metu lankėsi Innsbruke: „Naktį pervaziavę kalnus, vėl atsidūrėme Austrijoje. Buvome Innsbruke, sename ir gražiam mieste Alpių papėdėje, ties sraunia, mėlyna Ino upe. Tyliomis miesto gatvėmis būriais, poromis ir po vieną ėjo vyrai ir merginos. Visi buvo apsivilkę panašiai - žalsvomis liemenėmis arba brezentu vindjakėmis, ilgomis kojiniųėmis, didžiuliais gerai kaustytais batais; rankose nešėsi lazdas, viršuje besibaigiančias kirvukus. Čia didelis Alpių turizmo centras, kur ir mums reikėjo pasiruošti atsakingiausiai kelionės daliai. Miesčiukas jaukus“ (Antanas Venclova, „Kelionė į Vakarus“, in: *Jaunystės atradimas*, Vilnius: Vaga, 1966, p. 135-136).
- [2] Vanda Sruogienė dalyvavo 1928 m. liepos mėn. vykusioje ekskursijoje į Alpių kalnus.
- [3] „Innsbrucke ruošiamės į Alpes: perkamės poros kilų svorio batus, apkaltus baisiausiom vinimis, lazdas, rukzakus (rancus), vindjakes (apsivilkt nuo vėjo). Į rukzakus prisikraunam maisto (dešrų, duonos, miltų, cukraus, arbatos), marškinių ir vieną gražią dieną liepos vidury iš Šteinacho stoties pradėdam kopti į kalnus - į snieguotas Tirolio Alpes“ (Antanas Venclova, „Mūsų studentų ekskursija į Europos Vakarus“, in: *Jaunimas*, Kaunas, 1929-10, Nr. 19-20, p. 283).
- [4] „Viešbutėlis, kuriame apsistojome - baisiai švarus, kambariai senoviški, su pūkinėmis duknomis, su baltais praustuvais, į kuriuos iš baltų ąsočių reikėjo pilti vandenį. Krūmais apaugusiame, smėliu barstyname sodelyje stovėjo staliukai ir lengvos kėdės. Čia ilsėjomės, gėrėm lengvą pigų Tirolio vyną, lošėm šachmatais. Mūsų vadovas Sruoga, kuriam Italija nepatiko ir iš kurios jis veržte veržėsi į savo stichiją - į Alpes, dabar buvo žymiai kalbesnis ir aiškiai geriau nusiteikęs. Jis mielai sėdo prie šachmatų lentos susiremti su vienu ar kitu ekskursantu, iš anksto sutaręs, kad kas praloš, tas statys visiems vyno. [...]
Innsbruke apsirūpinom viskuo, kas alpinistams reikalinga. Kada apsivilkom vindjakėmis, apsiavėm didelėmis vinimis kaustytais batais, ant nugarų užsivertėm gan sunkius rukzakus (į juos buvo perdėtos dar iš Kauno pasiimtos dešros, lašiniai, o prikabinę puodai ir virduliai, kuriuose rengėmės virtis maistą), į rankas pasiėmėm lazdas - kirvukus, - nebesiskyrėm nuo šimtų kitų jaunuolių, kurie visomis gatvėmis kažkur ėjo ir ėjo, vieni tyliai, kiti dainuodami kalniečių dainas“ (Antanas Venclova, „Kelionė į Vakarus“, in: *Jaunystės atradimas*, Vilnius: Vaga, 1966, p. 136-137).